

– Én nem tudom, mi segített volna rajtad, mi nem, de hogy én szerettelek, az bizonyos. Mielőtt elmentél, szerettelek. Amíg távol voltál, én szerettelek, imádkoztam érted. Mikor visszatértél, örültem neked. De hogy te mit akarsz, minek jöttél, arról most már fogalmam sincs! A démonaiddal sem tudok mit kezdeni a történetek után. Nem vagyunk démonűzők. Számodra nem. Már nem segíthetek.

Néztem őket, apámat és Jenő bátyámat. Nem akartam több démonűzést. Láttam, hogy apám meg a testvére hasonlítanak egymásra. Le se tagadhatnák egymást. Mégis olyanok, akár a tűz és a víz, a hideg és a meleg, a fekete és a fehér, a Hold és a Nap. Apám arcát élő húsból formázták, Jenő bátyámé ezzel szemben élettelen gipszből készült. Szenvtelen maradt még akkor is, amikor vélt vagy kívánatosnak tartott, a helyzet által megköveteltnek ítélt érzelmek kifejezésére használta. Undort böfögtem fel. Néztem őket, és tehetetlenséget éreztem a karjaimban, a lábaimban, a gyomromban, a nyeldeklőmben, a fülem tövében. Nem akartam legyőzni, sem uralkodni rajta. Szabadjára engedtem.

